

Vision: Sport Campus Sweden är ledande i Europa på att kombinera elitidrott och högre utbildning.

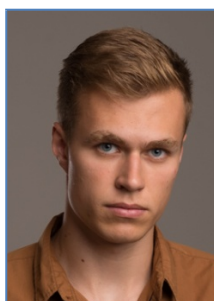
Det är oss ni sviker!

Petter Olson
SM-guld, Tiokamp

Isak Forsberg
NM-brons, Kanot

Kamil Kaminski
SM-silver, Spjut

Anna Strandberg
VM-guld, Thaiboxning

Hana Antunovic
SM-guld, Karate

Anna Laurell
VM-silver, Boxning

Vi har ett problem i svensk idrott, framför allt i Stockholm!

Det saknas pengar för att fortsätta satsa på ungdomar som vill satsa på både idrott och studier!

Bakgrund – historik

Antalet idrottare som väljer att satsa på "sina drömmars mål" – för att se hur långt man kan nå blir färre och färre. Sveriges Olympiska kommitté konstaterar att antalet idrottare som kan nå olympisk nivå inte räcker. Denna trend följer föreningslivets nedtrappning. Sedan 1980 har antalet registrerade idrottsklubbar i Sverige med mätbar aktivitet minskat dramatiskt. Av 22 000 registrerade återstår idag ca hälften som har en samlad och väl organiserad verksamhet. Denna trend påverkar alla former av vad vi vanligen kallar idrottsrörelsen i vårt land. En mer svårbegriplig utveckling är att merparten av det villkorade stöd RF uppber från staten flyttat inriktning från idrottslig verksamhet till värdegrundsbaserade i form av krav på jämställdhetsarbete, integration, barns och ungdomars hälsa, miljöcertifiering etc.

För den enskilde idrottaren, den lokala idrottsklubben, dess tränare och ledare innebär detta att den dagliga verksamheten i idrottens Sverige idag handlar mindre om att träna för att bli bättre när man tävlar, om att vara medlem i en klubb, få vänner för livet, engageras i klubbens verksamhet genom att tillsammans arbeta, genomföra arrangemang, resor, läger, tävlingar, dra in pengar för klubbens överlevnad, demokratisk fostran mm. I stället har Sveriges idrottsklubbar i växande grad kommit att bli serviceorganisationer åt samhället - för familjer, vars barn som vill prova på olika idrotter. Merparten föräldrar ser idrotten som någon som ska

leverera bra verksamhet – mer och mer kundrelaterat.

Denna omställning har bidragit till att massor av barn strömmar in i de klubbar som motsvarat föräldrars förväntningar. Barnen provar, går till nästa och nästa. De är basen för vad vi kallar idrott. De flesta av dessa barn slutar med sin idrott i tidig ålder. De som i ungdomsåldern ändå håller på minskar i antal och blir allt färre.

De unga talanger som fortsätter inser att antalet kamrater som utgör deras vardag i den lokala klubben är få.

Den unge talangen som har turen att ha en bra ledare, en kompetent tränare fortsätter ännu en tid.

Så här har det sett ut länge nu. Runt omkring i Sverige har ändå erfarna eldsjälar med hjärtat i idrotten

själva tagit initiativ till att försöka organisera ett genomtänkt stöd inom området "idrottarens DUBBLA KARRIÄRER". Det stöd som idag finns är långt ifrån de behov som finns. NIU eller RIU – är idag mest idéer

som behöver utvecklas framförallt i landets största stad. Stöd till dubbla karriärer (DK) är en mycket viktig lösning.

Under den ålder merparten av ungdomar väljer att studera på först gymnasiet, sen på högskola (15-25 år)

är behovet av organiserat stöd som störst. Tyvärr är samhällets stöd här som sämst. I dagens Sverige är ju

barns hälsa och stillasittande huvudfrågan, inte hur en 16-årig talangfull simmartjej som behöver simträna

två gånger varje dag för att uppfylla vad som är nödvändigt för att bli på landslagsnivå och samtidigt ta eget ansvar att studera för att trygga sin egen framtid efter en idrottskarriär.

Stöd till dubbla karriärer är lösningen

I vårt land finns ett stort idrottsintresse. Tillräckligt många vuxna förstår att en tonåring med idrotts-

drömmar behöver ett bra utformat stöd i sin vardag.

I Sverige har på ett antal orter funnits eldsjälar som arbetat hårt för att bygga sådana stöd.

Bengt Wallin, driven ledamot av RF, initierade i början av 1970-talet med satsning av regeringsstöd, en uppbyggnad av idrottsgymnasier (RIG). Dessa har betytt och betyder oerhört mycket för att hjälpa unga idrottstalanger över de tuffa åren då klubbarnas resurser, tränarens kompetens inte räcker för att ge en topptalang nödvändigt stöd i sin utveckling.

3 av 4 unga idrottare lägger helt av med sin idrott året efter studenten. Snittåldern då toppidrottare slutar

sin karriär är vid 24 års ålder i vårt land. Om Sverige vill se toppidrott i framtiden är det i denna period ,

15-25 år som ett samhällsstöd (idrott och studier) måste erbjudas. Annars fortsätter svensk idrotts ned-trappning av antalet idrottare som finns i Sverige över huvud taget.

Med detta minskar även antalet

kompetenta ledare och tränare eftersom de följer samma vikande trend som våra aktiva.

RF:s roll

Sveriges Riksidrottsförbund (RF) har varit huvudman för Riksidrottsgymnasier (RIG) under

alla år och gjort

ett utomordentligt arbete. På ett RIG erbjuds unga idrottare det samlade stöd de behöver inom både studier

som idrott. Dock, är det alltför få, som kan få en RIG-plats. Övriga får fortsätta på hemmaplan på egen hand, oftast i den lilla klubben. Problemet för svensk idrott och dessa unga är vad som händer när tiden för gymnasiet tar slut.

2015 – äntligen -tog RF initiativ till Riksidrottsuniversitet (RIU). Dessvärre glömde man något väsentligt –

pengar och erforderlig finansiering.

Landets lärosäten är genomgående positiva till att hjälpa toppidrottare med anpassning av studier.

Men studievägledare som ska lägga många arbetstimmar på att flytta tentor, föreläsningar etc. kostar pengar. . Om idrottaren också – som i Norge, Danmark, Tyskland, Frankrike, England, Spanien, Ryssland, Australien, Kanada, USA, Japan m fl tillgång till ett idrottsriktat stöd i form av idrottsmedicin, idrottspsykologi, fystester, nutrition etc skulle detta vara utmärkt. Mycket av det, de flesta idrottare inte kan få från sin lokala klubb eller sitt idrottsförbund. I Sverige och speciellt i Stockholmsregionen verkar det saknas insikt och förståelse i hur förebyggande, seriöst och hållbart stöd kostar pengar och borde vara självklart för de som vill satsa på dubbla karriärer. I vår omvärld är detta en självklarhet.

Citat ur RF:s ”Nationella riktlinjer för elitidrottarens dubbla karriärer” (nyligen publicerats av RF)

På sid 6 kan man läsa: ”Den holistiska karriärutvecklingsmodellen visar att idrottare genomgår förändringar inom olika utvecklingsnivåer (idrottsligt, psykologiskt, psykosocialt, akademiskt, finansiellt) parallellt genom hela sin idrottskarriär. En elitidrottande högskolestudent kan till exempel behöva hantera utvecklingsprocessen från junior- till senioridrott samtidigt som hen genomför högskolestudier”

På sid 9 skriver man:

”RF har ett särskilt nationellt intresse att kraftsamla kring elitidrott, i linje med det mål RIM beslutade om 2015: ”Svensk idrott ska nå fler idrottsliga framgångar internationellt”.

På sid 10 står det: ”Utmaningar för att stärka svensk idrotts internationella konkurrenskraft: För att utveckla svensk elitidrott behöver kontaktytorna mellan forskning, utbildning och tillämpning knyts samman och komplettera varandra”

Men... det finns inga pengar till det stöd som den idrottaren som vill satsa på dubbla karriärer behöver.

”Någon annan” ska betala. Tyvärr finns inte denna ”någon annan”. Stockholms Idrottsförbund – det SDF som aktivt medverkade till starten av Sport Campus Sweden prioriterar idag helt andra områden. Framförallt är det jämställdhet och integration som gäller för att aktivera föreningarna till att öka intaget av nyanlända svenskar, något som idrotten varit bäst i klassen på i alla tider. Idrottens viktiga vardagsfrågor med själva kärnan – IDROTT får allt mindre plats.

Sport Campus Sweden (SCS) finns i Stockholm, landets huvudstad, dock den minst idrottsintresserade staden!

Det som i RF:s Nationella riktlinjer beskrivs för dubbla karriärer har funnits i Stockholm sedan 2003.

Då startades Sport Campus Sweden (SCS) med syftet att stödja idrottssatsande ungdomar

som också ville studera på högskola för att säkra sin framtida försörjning (DK). Det var i början KTH och KI som medverkande lärosäten, fem specialidrottsförbund och några kommuner. Stockholms Idrottsförbund var också med i detta från början. Under 15 år har över 400 toppidrottare genomgått SCS program, 30 har varit OS-aktuella, SCS idrottare har tagit flera hundra internationella medaljer vid VM och EM. Fram till idag kan vi påstå att vi utvecklat Sveriges bästa stöd inom dubbla karriärer. Fram till nu har samtliga sex stora lärosäten i Stockholm stöttat, 30 SF och 10 kommuner stöttat och ekonomiskt bidragit till SCS verksamhet.

60 procent av SCS idrottare kommer från Stockholms stad.

Känslan av att stadens styrande beslutsfattare rent av är idrottsfientliga är mer än påtaglig. Det ska dock noteras att det sedan två år föreligger en motion (m) om att Stockholms Stad ska bli betalande medlem i SCS!

När vi skriver hösten 2018 har ovan nämnda lärosäten svårigheter att fortsätta finansiera dubbla karriärer och betala för Stockholms idrottare. Samma slutsats gör även andra medfinansierare. Stockholms stad och idrotten är de stora vinnarna på ett väl organiserat stöd med nöjda idrottare – men, det får inte kosta pengar.

Betala ska alltid någon annan göra.

Bland vår stads styrande är det omöjligt att finna någon som vill prata om hur staden ska kunna erbjuda våra behövande idrottare, som vill satsa på DK, ett vettigt stöd. Varje försök resulterar endera i total tystnad eller "vårt uppdrag är inte elit utan barns och ungdomar hälsa".

Hösten 2018 avgörs SCS öde. Utan finansiering läggs detta ned. Toppidrott behöver man inte befatta sig med oavsett hur bra detta än är för våra idrottare i Stockholmsregionen.

Internationell utblick

I det neutrala Sverige – där samförståndet råder (jämför Jan Schermans program "Länge leve demokratin")

säger förre Volvochefen PG Gyllenhammar bland annat – att Sverige är ett land av beslutsfattare där samförstånd råder, baserat på neutraliteten där ingen törs eller vill gå mot strömmen, feighetens kultur gäller.

Under 10 år har vi som svenska delegater medverkat i det EU-baserade European Athlete as student (EAS).

Här får vi information och fakta om hur idrottarens dubbla karriärer hanteras i vår omvärld. Sverige upplevs

som ett slutet land där detta (utom våra RIG) är en ointressant fråga. Självaste EU-kommissionärerna ställer

sig undrande om varför detta stöd hanteras så illa hos oss. Intressant är att här redovisa några jämförelser – konkret redovisade i EAS.

I de många nationer man har ett organiserat stöd inom dubbla karriärer ser man följande:

70 – 90 % av medaljörer vid OS, VM och EM studerar vid högskolor i Europa. Samma gäller i USA m fl nationer.

I en rapport som EAS tagit fram, framgår att 27% av alla studenter på kandidatnivå hoppar av sin utbildning, medan motsvarande siffra för gruppen som också är elitidrottare (Dual Career DC) är 6%. Kostnaden för varje student som hoppar av sin utbildning, så kallad dropouts, är givetvis stor för samhället. Också på mastersnivå är

skillnaden stor; 9 % av alla studenter fullföljer inte sin utbildning, medan denna siffra bland elitidrottare med dubbla karriärer är blott 1 %.

I Danmark, där det funnits ett systematiskt och omfattande arbete med dubbla karriärer betydligt längre än i Sverige, togs hela 68 % av 2016 års VM-medaljer av dubbla karriärister. Motsvarande siffra i Sverige var 11%

I mängder av EU-rapporter framhävs samhällsnyttan av ett stöd i dubbla karriärer (DK). Vid våra svenska RIG har eleverna betydligt högre betyg än jämnåriga så som EU-undersökningarna redan

bekräftat. Detta beskriver samhällsnyttan och lägre omkostnader genom att satsa på idrottare. En satsning på idrottarens dubbla karriärer ger samhällsvinster. Efter avslutad karriär är det självklart att tänka sig tillskottet av högutbildad kompetent arbetskraft i en värld som ropar efter hög kompetens. Idrottare är lönsamma!

Hur mår våra idrottare?

Flera undersökningar har gjorts för att beskriva idrottarens livsvillkor. Tillsammans med Stockholms Idrottsförbund genomfördes en sådan 2011. Flera områden belystes. 840 av de svarande hade till över 90% samma svar inom detta:

- Ständigt daglig stress att hinna med sina liv (vardagsresor, personlig ekonomi, många vuxnas krav)
- Bristande kompetens hos egna tränare (dagens tränarkår är mest ideell och hinner inte utbilda sig)
- Finns inget samlat system för hjälp att kombinera idrottssatsning där 20 timmar per vecka är vanligt, där heltidsstudier läggs ovanpå och ger orimliga arbetsdagar.
- Det saknas vuxna, en vuxenvärld som bryr sig om hur man mår. Hur livet ska se ut efter idrotten är det få (utom föräldrar) som engagerar sig i. Samhällets engagemang saknas.

Statistik och enkäter

Under tre år (2016, 2017 och 2018) har vi inventerat, med stöd av 54 specialidrottsförbund om hur många

toppidrottare som finns i Stockholms län. Svar: 5 865 som når SM-final, spelar i högsta serierna etc.

Dessa bekräftar svaren från 2011 års undersökning.

Dessa år har idrottande studenter i SCS fått uttala sig om hur de ser på stödet vi erbjuder.

Svar: De är mycket nöjda med SCS:s "preventiva hållbara helhetstänk" och stödet inom dubbla karriärer trots att SCS saknat ekonomi på den nivå vår omvärld ser, som självklar.

Hållbar idrott motverkar psykisk ohälsa

SCS har utarbetat arbetsmetoder som tar avstamp från varje enskild idrottare. Vi arbetar förebyggande,

vi verkar i team och ser till idrottarens hela livssituation. Vetskapen om att många av landets främsta

idrottare lever i en situation som kan ge psykisk ohälsa både under men ofta efter idrottskarriären gör

att vi valt att arbeta förebyggande och uthålligt. Detta borde vara ett viktigt värde och ingå i ett samlat stöd till våra idrottare – särskilt inom stödet Dubbla karriärer.

Toppidrott som ekonomisk faktor i Sverige

Webbtidningen Idrottens Affärer presenterade en universitetsundersökning för några år sedan.

Här berättades att svensk idrott under ett år omsatte 100 miljarder (publik och deltagaravgifter, försäljning etc). Av dessa betalades in 35-40 miljarder till statens kassa (skatt, moms, arbetsgivaravgifter). Av återstoden var merparten kostnader för genomförande. Men, den viktigaste frågan måste ju ställas: Om staten får in 40 miljarder varje år – varför stöds idrotten endast med ca 1,8 miljarder i RF-stöd? Vilket företagstänkande ligger bakom detta? Rimligen borde återstödet till idrotten – liksom varje företag ligga runt 10-15 miljarder. I detta menar vi inte att bygga anläggningar, motionsspår mm. Det är ju till för samtliga medborgare. Vår fråga gäller stödet till den svenska idrottsrörelsen med sina klubbar, distrikt och RF centralt. För oss handlar frågan om de ca 40 - 50000 idrottare i hela landet som tränar och tävlar och ger vårt land så mycket energi, underhållning och är fantastiska föredömen. Utan dessa skulle inte Vintersportstudion, mästerskap, cuper, EM, VM, OS och stora galor ha några svenska deltagare. Men, som det ser ut nu – kommer en tid då det blir allt färre som platsar...

En märklig kultur...

Vi har här beskrivit situationen genom våra ögon, hur vi upplever att mycket stor brist på engagemang omöjliggör ett väl organiserat stöd – liknande det som finns i de flesta länder i den industrialiserade världen.

Vi har inte ingående granskat de strukturer som gör att svenska beslutsfattare, politiker och tjänstemän genom någon slags ohelig allians verkat slagit sig samman och beslutat att stöd till elit/toppidrott är något fult och "någon annans ansvar". Vi förstår inte hur dessa attityder vuxit sig så starka att det svårligen går att hitta en beslutsfattare som säger "vi måste ge dessa unga toppidrottare ett vettigt och anständigt stöd". Idag blir oftast svaret att "vi satsar endast på barns och ungas hälsa". Detta visar två saker: Att det bara går att prioritera en fråga i taget, att det bara är barn som gäller och att ett väl organiserat stöd till de få som toppsatsar är **ointressant**.

Ändå är det förvånande många politiker som gärna kliver fram och visar sig när Charlotte Kalla, Sara Sjöström m fl lyckas. Då är det väldigt positivt att synas med dessa. Vad har dessa politiker gjort för att våra toppidrottare ska få en bättre vardag, få känna stöd och trygghet, rentav få stöd för att den tid som kommer efter idrottskarriären - noga förberetts för en civil karriär den dagen strålkastarna släckts? I Stockholm är den enda yttringen en SM-middag i stadens regi. Detta är säkert trevligt men, inget som förändrar en tuff vardag för stadens idrottare. Är det så vi önskar att beslutsfattare ser på vår idrott i Sverige? Är det ok att skjuta frågan om ett anständigt stöd till de idrottare som vill satsa på både idrott och studier och kämpar med sin vardag till "någon annans ansvar"?

Andra negativa konsekvenser är ju förstås att antalet idrottande ungdomar med toppambitioner kommer att bli färre och färre. Med det kommer den mediala verksamheten att få färre

framstående idrottare att följa,
unga kommer inte att inspireras av allt färre toppidrottare, antalet ungdomar kommer att minska, tränare och ledare som drivs av att engagera sig, följa sina drömmar om utveckling, blir färre. Kvar blir beslutsfattarnas ensidiga fokus på enbart barn och hälsa, jämställdhet och integration. Ledare som behövs får rekryteras bland föräldrar. Så, varför vill inte Stockholm, huvudstaden, inta en självklar ledande ställning med de bästa förutsättningarna för sina karriärer och etablerandet av ett idrottarnas kompetenscenter och bygga en miljö för sina dubbla karriärer?

Hur borde en lösning se ut?

Varken idrotten eller någon annan vill just nu hjälpa till att finansiera denna lösning på ett väldefinierat problem. Detta gör oss djupt bekymrade, därför detta brev. Vi har förslag på lösningar som skulle fungera i Stockholm. Lösningen ligger i linje med RF:s Nationella riktlinjer för DK.

Vi håller oss här till Stockholm och förslag till lösningar...

Den verksamhet SCS lyckosamt genomfört i 15 år finns väl dokumenterad, uppskattad och bevisligen nödvändig. I detta läge finns, just nu, bara två alternativ.

1. Nedläggning och accepterandet av att ingen vill stödja och hjälpa till att finansiera SCS fortsatta verksamhet.
2. Stockholms Stad och RF vardera beslutar sig för att stödja projektets genomförande med finansiering och beslut.
 - Av de inventerade idrottarna i Stockholms län beräknar vi att ca 1000 individer i åldern 19-25 behöver stöd inom Dubbla karriärer (DK). Stadens sex lärosäten har redan sagt sig vara positiva.
 - Av stadens många NIU (lokala idrottsgymnasier) finns idag ca 1000 tonåringar i en verksamhet som behöver en ordentlig kvalitetshöjning. Dagens verksamhet får ofta underkänt av gymnasieansvariga. SCS har tillfrågats om att medverka kvalitetssäkringen och samordningen av NIU och i den nya verksamhetsformen är man positiva till uppdraget.
 - Stockholms idrottsföreningar har ett stort antal idrottare som utöver stöd med dubbla karriärer också behöver samlat stöd inom de kompetensområden som alltid räknas upp oavsett var i världen man befinner sig (idrottsmedicin, fysiologiska tester, psykologi, nutrition, livsvillkor, kompetensutbildning av tränare och ledare).

Ovan omfattar stort antal idrottare, tränare och ledare som behöver en samlad verksamhet, ett samlat stöd organiserat och finansierat – som idag saknas i vår huvudstad.

SCS har konkret beskrivit detta i en Ansökan ... till RF respektive Stockholms Stad, baserat på en plattform hos Stockholms Idrottsförbund (SIF). Där finns planen för ett KompetensCentrum (centralt beläget) och hur det ska fungera, organisation, verksamhet och finansiering. Detta förslag har under flera år bemötts med tystnad.

Detta skulle bli ett viktigt resurscentrum för regionens hela idrott. Här ryms såväl lärosätena, idrottarens dubbla karriärstöd, de kompetenser som aktivt skulle erbjuda idrotten stöd och långsiktigt över tid vara det stöd den samlade idrotten behöver i vår stad.

**Över 400 idrottare har fått del av SCS stöd under 15 år...
Merparten har idag avslutat sina idrottskarriärer och blivit yrkesverksamma i egen försörjning.**

Vi vill genomföra denna lösning i form av projektförslag och fortsätta/utveckla verksamheten så att den kan bli ännu viktigare faktor i samhället och för Stockholm/svensk idrott. Hållbar idrott!

Robert Hernadi
Ordförande, SCS

Willy Berggren
Verksamhetschef, SCS

Anita Kihlman
Samordnare
Livsstilsstöd, Idrottspsykologi, Nutrition

Michael Matton – Jernberg
Samordnare
Idrottsmedicin och Fysiologi